

Det er derfor rigtigt, naar jeg siger, at man i Virkeligheden fra Rigsdagens Side har mishandlet Banerne, man har indtørt politiske Takster og ikke forretningsmæssige. Indenfor Venstre og de Konservative ynder man saatiid at tale om Statsdrift kontra Privatdrift, men jeg spørger: Hvis Banerne havde været en privat Virksomhed som Telefonselskaberne, vilde nogen saa virkelig have povet at dekretere dette Selskab en Takstnedsættelse, naar det gav Underskud? I England, hvor Jernbaneselskaberne er private, og hvor Renten skal sikres, er Taksterne de højeste i noget Land, omtrent det dobbelte af, hvad de er her med Hensyn til Landbrugsprodukter, og saa vidt jeg ved, jeg har set det i et engelsk Blad, er der Tale om at forhøje Taksterne derovre med $6\frac{2}{3}$ pCt. for at kunne komme igennem. Hvis man overfor et privat Selskab havde krævet, at det med et Underskud paa 23 Mill. Kr. yderligere skulde risikere 15 Mill. Kr. til Fordel for Forbrugerne, vilde man saa ikke i Virkeligheden have betragtet det som en Plyndring i Lighed med, hvad vi var Vidne til under Krigen, hvor Aktionærene krævede Selskabernes Reserver og brugte dem. Hvorledes tror man, at man kan fastholde Statsbaneadministrationens, de øverste Lederes og Personalets Interesser for Virksomhedens Økonomi, naar man saaledes pludselig forarmer Virksomheden? Jeg er kommet til det Resultat efter den Tid, jeg har arbejdet med forskellige Statsvirksomheder, at der er intet i Vejen med Statsdrift kontra Privatdrift, der vises baade Initiativ og Økonomi fra Ledelsens Side, men jeg giver Rigsdagens svingende Standpunkter og Mangel paa Respekt overfor de Principper, den selv har krævet gennemført af Statsvirksomhederne, Skylden for Statsdriftens Vanskeligheder.

Den højtærede Minister udtalte sig angaaende de stillede Ændringsforslag og sagde, at Statsbanernes Ønskeseddel var i Forvejen stærkt nedskaaret af den forrige Regering. Det er fuldstændig rigtigt, men saa meget mere Grund er der dog saa til ikke at gaa videre. Den højtærede Minister talte om, at naar man skulde drive Banerne forretningsmæssigt, maatte man ogsaa vise en vis Økonomi med Hensyn til Anlæg af Hensyn til Forrentningen. Ja, men saadanne Poster som Stenballast regnes for at være god Økonomi, det har altid været regnet for god Økonomi, at Statsbanerne kunde faa deres Grusbelægning forandret til Stenbelægning, fordi Vedligeholdelsen derved bliver minimal. Det har ogsaa altid været

anset og maa vist ogsaa anses for god Økonomi, at Nyanlæg gøres færdige saa hurtigt, som der kan skaffes Penge. Hvis Statsbanerne havde Penge til Raadighed i lange Baner, hvis de ikke hvert Aar skulde nøjes med at tage, hvad der kunde blive tilovers indenfor Statshusholdningen, vilde jeg i det hele taget tro, at der var mange Ting, som Banerne, naar de skulde lægge en økonomisk Betragtning til Grund, vilde fremme meget hurtigere. Det er klart, at Banegaarde som Aarhus og Horsens, og hvad de nu hedder, bør gøres færdige saa hurtigt som muligt, man skal jo ogsaa forrente Pengene, medens man anlægger dem, saa denne Betragtning synes jeg ikke, Ministeren kan gøre gældende. Ministeren nævnte, at jeg havde gjort noget med Hensyn til Horsens Station, som Ministeren nu maatte rette ved; der er ikke sket noget ved Horsens Station, som behøvede at rettes i Aar; hvis ikke den højtærede Minister havde foreslaaet Nedsættelser, kunde Horsens Station, saaledes som jeg har udtalt i Folketinget, være blevet færdig til normal Tid.

Til sidst omtalte den højtærede Minister det Spørgsmaal, jeg har rejst om Forhandlingsretten. Den højtærede Minister udtalte, at saa vidt han vidste, blev Forhandlingsreglerne i 1910 indført efter Aftale med Finansudvalget. Men derved bliver de ikke mere lovlige. Spørgsmaalet er, hvorvidt der skal en Lov til, eller de kan gennemføres administrativt; det er ikke afgørende, at der er talt med Finansudvalget. Ordningen af 1910 er gennemført administrativt, og jeg maa hævde, at Loven af 1919 giver Tjenestemændene en Minimumsret; der er fastsat, hvad Ret de har overfor visse Ting, der er fastsat Ret og Pligt for Administrationen, og der er intet i Vejen for, at man fra Administrationens Side giver Adgang til yderligere Forhandling. Hvis den højtærede Minister ønsker Sagen ordnet ved Lov, er der jo rigelig Anledning for Ministeren til at gøre det, men jeg forstaar, at Ministeren er imod det, og det beklager jeg overordentlig. Den højtærede Minister siger, at det er vanskeligt for den enkelte, at han skal gaa gennem sin Organisation; men det skal han slet ikke, den enkelte har efter Reglerne Ret til at henvende sig til sin foresatte, det er kun, hvis han ikke kan komme videre, at han kan gaa gennem sin Organisation; saa er det Organisationen, der har Lejlighed til at føre de videre Forhandlinger. Den højtærede Minister siger, at Statsbanerne føler sig befriet ved, at den tekniske Forhandling er faldet bort. Det falder ikke sammen med Generaldirektør